

P.S.
Te iubesc

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern (1981) este o autoare irlandeză născută în Dublin, care a reușit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. Romanul ei de debut, *P.S. Te iubesc* (*P.S. I Love You*, 2004; ALLFA, 2005), a fost tradus în 47 de țări și ecranizat, devenind imediat un succes internațional. Următoarele romane au fost la fel de bine primite, fiind traduse în peste 50 de țări și vândute în peste 25 000 000 de exemplare. În *ROAR. 30 de femei. 30 de povești* (ALLFA, 2019) a adus laolaltă treizeci

de povești tulburătoare și amuzante, care pătrund în lumea a treizeci de femei cât se poate de diferite, unite, însă, de faptul că toate își regăsesc echilibrul și puterea de a-și schimba viața.

Prin *Post-Scriptum*, autoarea le oferă cititorilor mult așteptata continuare a romanului *P.S. Te iubesc*. Astfel, *Post-Scriptum* o găsește pe Holly Kennedy la șapte ani de la moartea lui Gerry: a început să-și refacă viața, are o relație nouă și... mulți fani, membri ai Clubului P.S. Te iubesc. Prietenia cu membrii acestui club și dorința de a-i ajuta, noua poveste de iubire pe care o trăiește, revenirea și mai pregnantă a lui Gerry în gândurile ei – toate acestea îi vor schimba viața pentru totdeauna.

Mai multe informații și noutăți despre Cecelia Ahern puteți găsi pe conturile de Twitter (@Cecelia_Ahern) și de Facebook (CeceliaAhernofficial) și pe site – www.cecelia-ahern.com.

„Eu cred în magia cărților. Cred că, în anumite momente ale vieții, suntem atrași în mod deosebit de anumite cărți când ne plimbăm fără țință pe culoarele unei librării, fără să avem vreo idee ce vrem să citim și, dintr-odată, găsim cea mai frumoasă carte, cea mai bună și mai potrivită, privindu-ne drept în față. Cărțile au puterea de a-și găsi drumul în viața noastră.“

Cecelia Ahern

De aceeași autoare:

ROAR. 30 de femei. 30 de povești

P.S. Te iubesc (ecranizat P.S. I Love You)

Suflete pereche (ecranizat Love, Rosie)

Prietenul nevăzut

Dispăruți fără urmă

Mulțumesc pentru amintiri

Cartea viitorului

Cadoul

Întâlnire cu Viața

O sută de nume

Cum să te îndrăgostești

Anul în care te-am întâlnit

cecelia
ahern

P.S.
Te iubesc

Traducere din limba engleză de
Marilena Iovu

ALL

Mulțumesc, mamă, tată, Georgina, Nicky.
Mulțumesc întregii familii și tuturor prietenilor mei.
Mulțumesc, Marianne Gunn O'Connor.
Mulțumesc redactorilor de la HarperCollins –
Jane Drew și Maxine Hitchcock.
Mulțumesc, Moira Reilly.

Pentru David

Capitolul 1

Holly își ascunse fața în puloverul albastru din bumbac și mirosul familiar o izbi imediat, o durere copleșitoare, care-i înnodea stomacul și-i frângea inima. Simțea furnicături pe șira spinării și un nod în gât amenințând să o înece. O cuprinse panica. În afară de bâzâitul slab al frigiderului și murmurul produs de țevile boilerului, casa rămânea tăcută. Era singură. Simți cum emoția o copleșește și alergă la baie, unde se prăbuși în genunchi în fața closetului.

Gerry murise și nu avea să se mai întoarcă vreodată. Asta era realitatea. Nu-și va mai trece niciodată degetele prin părul lui moale, nu-și vor mai șopti bancuri peste masă la petreceri, nu va mai striga niciodată după el când se va întoarce acasă de la serviciu, când voia doar să o îmbrățișeze, nu vor mai sta împreună în același pat, nu va mai fi trezită de accesele lui de strănut din fiecare dimineață, nu va mai râde cu el într-atât încât să o doară burta, nu se vor mai certa care dintre ei să stingă lumina în dormitor. Rămăsese doar un mănunchi de amintiri și imaginea chipului său care devenea tot mai vagă cu fiecare zi care trecea.

Planul lor fusese foarte simplu: să rămână împreună pentru tot restul vieții. Un plan care părea realizabil oricărei

persoane din cercul lor de prieteni. Ei doi erau cei mai buni prieteni, amanți și suflete pereche menite să fie împreună – așa credeau toți. Dar, așa a fost să fie, într-o zi destinul lacom a hotărât altceva.

Sfârșitul venise prea repede. După ce s-a plâns de migrenă câteva zile, Gerry a urmat sfatul lui Holly și a mers la doctor. Asta s-a întâmplat miercuri, în pauza de prânz de la serviciu. Medicul credea că starea lui era din cauza stresului sau a oboselii și fusese de părere că, în cel mai rău caz, va trebui să poarte ochelari.

Gerry se întristase la aflarea veștii că va purta ochelari; n-ar fi trebuit să se îngrijoreze din moment ce, așa cum se dovedise până la urmă, nu ochii erau problema. Era tumoarea care se dezvoltă în creierul lui.

Holly trase apa la closet și, tremurând din cauza gresiei reci de pe jos, se ridică clătinându-se pe picioare. El avuse doar treizeci de ani. Desigur, nu era cel mai sănătos om de pe pământ, dar era suficient de sănătos încât... încât să ducă o viață normală. Când starea se înrăutățise, el glumea pe seama faptului că n-ar fi trebuit să trăiască viața cu atâta precauție. Ar fi trebuit să ia droguri, să bea mai mult, să călătorească mai mult, să sară cu parașuta... și lista lui continua. Chiar dacă el spunea râzând toate aceste lucruri, Holly îi citea regretul în ochi. Regretul pentru lucrurile pentru care nu își făcuse timp să le realizeze, locurile pe care nu le văzuse niciodată și tristețea pentru pierderea experiențelor viitoare. Regreta oare și viața petrecută alături de ea? Holly era

sigură că Gerry o iubea, dar se temea că el simte că pierduse un timp prețios.

Își dorea cu disperare să îmbătrânească, în loc să considere bătrânețea o groaznică povară. Cât de nesăbuiți au putut fi înainte, pentru că niciodată nu văzuseră bătrânețea ca o realizare sau o provocare. Era mai degrabă un lucru pe care amândoi voiau atât de mult să-l evite.

Holly se plimba dintr-o cameră într-alta, poposind în unele locuri în care hohotea cu lacrimi amare. Avea ochii roșii și o dureau de atâta plâns, iar noaptea asta părea să nu se mai sfârșească. Nu găsea alinare în niciuna din camerele locuinței. Doar tăcere neprimitoare când se uita la mobilierul din jur. Se aștepta ca măcar canapeaua să-și întindă brațele spre ea, dar până și aceasta o ignora.

Gerry nu s-ar bucura să mă vadă așa, gândi ea. Respiră adânc, își șterse ochii de lacrimi și încercă să-și vină în fire. Nu, lui Gerry nu i-ar plăcea deloc.

Ochii lui Holly erau triști și umflați, căci plânsese toată noaptea. Ca de fiecare dată, în ultimele câteva săptămâni, somnul agitat o cuprinsese de-abia spre dimineață. În fiecare zi se trezea tolănită incomod pe cine știe ce piesă de mobilier – astăzi fusese rândul canapelei. Și de această dată o trezi telefonul, probabil de la vreun prieten îngrijorat sau un membru al familiei. Pesemne credeau că ea nu face nimic altceva decât să doarmă toată ziua. Unde erau telefoanele lor când ea rătăcea în neștire prin casă ca un zombie căutând prin camere ceva... ce anume? Ce credea că o să găsească?

— Alo, răspunse ea șovăielnic. Răgușise de la atâta plâns, dar încetase demult să mai facă pe curajoasa în fața oricui. Prietenul ei cel mai bun o părăsise, și nimeni nu înțelegea că machiajul, aerul curat sau cumpărăturile nu-i puteau umple golul din inimă.

— O, iartă-mă iubito, te-am trezit? se auzi vocea îngrijorată a mamei lui Holly, de la capătul celălalt al firului. Întotdeauna aceeași conversație. În fiecare dimineață mama ei suna să vadă dacă mai supraviețuise încă o noapte singură. Întotdeauna făcându-și griji că a trezit-o, totuși, ușurată să îi audă vocea se simțea liniștită știind că fiica ei învinsese fantomele nopții.

— Nu, moșăiam doar, nu face nimic. Întotdeauna același răspuns.

— Tatăl tău și Declan au plecat și m-am gândit la tine, puiule.

De ce vocea aceea care o alina compătimitor îi aducea întotdeauna lacrimi în ochi lui Holly? Își imagina chipul mamei ei, cu sprâncenele încruntate și fruntea încrețită de îngrijorare. Dar pe Holly nu o alina. O făcea să-și amintească de ce era îngrijorată, când n-ar fi trebuit să fie. Totul ar trebui să fie normal. Gerry ar trebui să fie alături de ea, dându-și ochii peste cap și încercând să o facă să râdă, în timp ce mama ei trăncănea. De multe ori Holly trebuia să-i dea receptorul lui Gerry, pentru că accesele ei de râs o acaparau. Apoi el continua să vorbească la telefon ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ignorând-o pe Holly care sărea pe pat, schimonosindu-se în toate felurile și dansând cât mai caraghios, doar-doar l-o face și pe el să râdă. Arareori reușea.

Ea scoase doar câte un „îhî“ și „aha“ pe parcursul convorbirii, ascultând, fără a auzi, de fapt, niciun cuvânt.

— E o zi frumoasă, Holly. Ți-ar face bine să ieși un pic la plimbare. Să iei o gură de aer curat.

— Îhî, cred că da. Iarăși același lucru – aer curat, de parcă asta ar fi rezolvat toate problemele.

— Poate o să trec mai târziu pe la tine, să stăm de vorbă.

— Nu, mamă, mulțumesc, mă simt bine.

Tăcere.

— Bine, atunci... dă-mi un telefon dacă te răzgândești. Sunt liberă toată ziua.

— Am înțeles. Alt moment de tăcere. Îți mulțumesc, oricum.

— Bine, atunci... ai grijă de tine, iubito.

— O să am. Holly era gata să pună receptorul jos, când auzi din nou vocea mamei ei.

— A, Holly, era să uit. Știi, plicul ăla e tot aici. E pe masa din bucătărie. Poate vrei să vii să-l iei. Stă aici de câteva săptămâni, s-ar putea să fie ceva important.

— Mă îndoiesc. Probabil e o altă scrisoare de condoleanțe.

— Nu, nu cred că e așa ceva, iubito. Îți este adresată ție și deasupra numelui tău scrie... of, stai puțin să-l iau de pe masă...

Se auzi zgomotul receptorului pus jos, apoi sunetul pașilor pe gresie către masă, scrâșnitul scaunelor date la perete, zgomotul crescând al pașilor apropiindu-se, al receptorului ridicat...

— Mai ești acolo?

— Mda.

— Bine, scrie sus de tot „Lista“. Poate e ceva de la serviciu, sau altceva, iubito. Merită să vii măcar să...

Holly scăpă receptorul din mână.

Capitolul 2

— Gerry, stinge lumina! Holly chicotea, privind-și soțul dezbrăcându-se în fața ei. El dansa prin toată camera făcând striptease, descheindu-și cu degetele lui lungi și delicate unul câte unul nasturii de la cămașa albă din bumbac. Își ridică sprânceana stângă spre Holly și lăsă cămașa să-i alunece de pe umeri, o prinse cu mâna dreaptă și o învârti deasupra capului.

Holly chicoti din nou.

— Să sting lumina? Cum, să pierzi una ca asta? rânji el obraznic în timp ce-și încorda mușchii. Nu era un înfumurat, deși Holly credea că ar fi avut multe lucruri de care să fie mândru. Corpul lui era puternic și perfect proporționat. Picioarele lui lungi erau musculoase, rezultat al orelor pe care le petrecea antrenându-se la sala de gimnastică. La 1,75 m era suficient de înalt încât să o facă pe Holly să se simtă în siguranță când el stătea protector alături de cei 1,65 m ai ei. Cel mai mult îi plăcea când îl îmbrățișa, capul ei se odihnea chiar sub bărbia lui, unde putea să-i simtă respirația ușoară care-i ciufulea părul și-i gădila capul.

Înima ei începu să bată cu putere când el își dădu jos boxerii, îi prinse cu vârfurile degetelor de la picioare și-i aruncă spre Holly, aterizându-i acesteia pe cap.

— Ei bine, măcar acum e mai întuneric, râse ea. Întotdeauna reușea să o facă să râdă. Când venea acasă obosită și supărată de la serviciu, el era foarte înțelegător și asculta lamentările ei. Se certau foarte rar, iar atunci când se întâmpla asta era de la cele mai stupide mărunțișuri, care apoi îi amuzau, cum ar fi cine lăsase lumina aprinsă pe verandă toată ziua sau cine uitase să fixeze alarma noaptea.

Gerry terminase cu stripteasul și se strecurase în pat. Se ghemuisse lângă ea, vârandu-și picioarele reci ca gheața sub picioarele ei, ca să se încălzească.

— Aaah! Gerry ai picioarele reci ca gheața! Holly știa că poziția asta însemna că el nu intenționa să se mai miște nici măcar câțiva centimetri. Gerry! se auzi vocea amenințătoare a lui Holly.

— Holly, o imită el.

— N-ai uitat ceva?

— Nu, nu-mi aduc aminte, răspunse el obraznic.

— Lumina?

— A, da, lumina, spuse el somnoros și prefăcându-se că sforăie zgomotos.

— Gerry!

— Dacă-mi aduc bine aminte, aseară a trebuit să mă dau jos din pat să o sting.

— Mda, dar acum câteva secunde stăteai chiar lângă întrerupător!

— Da... acum câteva secunde, repetă el.

Holly oftă. Nu-i plăcea să se dea jos din pat după ce se cuibărise confortabil, să pășească pe plăcile de gresie reci

ale dormitorului și apoi să bâjbâie prin întuneric încercând să găsească drumul înapoi în pat. Scoase o exclamație de nemulțumire.

— Hol, înțelege, nu pot face asta tot timpul. Într-o bună zi poate că nu voi mai fi aici, și atunci ce-ai să te faci?

— O să-l pun pe noul meu soț să o stingă, spuse energic Holly, încercând din răspuțeri să-i împingă picioarele lui reci departe de ea.

— Ha!

— Sau o să-mi amintesc să o fac eu, înainte să intru în pat.

Gerry pufni.

— Slabă speranță să se întâmple asta, draga mea. Ar trebui să las un bilețel pe întrerupător pentru tine când nu voi mai fi, numai așa o să-ți amintești.

— Ce drăguț din partea ta, dar mai bine mi-ai lăsa banii tăi.

— Și un bilețel pe boiler, continuă el.

— Ha, ha!

— Și pe cutia de lapte.

— Ești un om foarte amuzant, Gerry.

— O, și pe ferestre, ca să nu le deschizi și să oprești alarma dimineața.

— Hei, ce-ar fi să-mi lași prin testament o listă cu toate lucrurile pe care le am de făcut, dacă tot crezi că aș fi atât de nepricepută fără tine?

— N-ar fi o idee rea, râse el.

— Bine atunci, mă duc să sting blestemata de lumină. Holly se dădu anevoie jos din pat, se strâmbă când pași pe gresia rece ca gheața și stinse lumina. Bâjbâind cu mâinile prin întuneric, începu încet să caute drumul înapoi până în pat.

— Alo?! Holly, te-ai rătăcit? E cineva acolo, acolo, acolo, acolo? strigă Gerry spre camera întunecată.

— Da, eu sunt, auuu! se smiorcăi ea, când se împiedică lovindu-se la degete de piciorul patului. La naiba, la naiba, fir-ar al dracului de porcărie!

Gerry pufni și râse pe înfundate sub plapumă.

— Numărul doi pe lista mea: atenție la piciorul patului...

— O, taci din gură, Gerry, și nu mai cobi, îl întrerupse brutal Holly, masându-și bietul ei picioruș.

— Vrei mai bine să ți-l sărut eu? se alintă el.

— Nu-i nevoie, răspunse tristă Holly, dacă aș putea doar să le pun aici ca să mă încălzesc...

— Aaaaah! Isuse Cristoase sunt înghețate!

Lucru care o făcu din nou să râdă.

Și așa apăruse gluma despre listă. Fusese o idee simplă și prostescă, împărtășită curând celor mai apropiați prieteni ai lor, Sharon și John McCarthy. Erau împreună încă de pe vremea școlii și, de fapt, John fusese cel care o abordase pe Holly pe culoarul școlii pe când aveau doar paisprezece ani, murmurând faimoasele cuvinte:

— Colegul meu ar dori să știe dacă vrei să ieși cu el.